

בבית המשפט העליון

רע"פ 968/03

בפני : כבוד השופטת ד' דורנר

המבקש : עבד אלמונעם אבו סאלח

נ ג ד

המשיבה : מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דין בית-המשפט המחוזי
בירושלים מיום 10.12.02 בע"פ 6432/02 שניתן על-ידי
כבוד השופטים י' צבן, צ' זילברטל ומ' דרורי; בקשה
לעיכוב ביצוע

בשם המבקש : עו"ד עביר בכר

החלטה

המבקש הורשע, על-פי הודאתו, בבית-משפט השלום בירושלים בעבירה של גרימת חבלה חמורה. זאת, לאחר שבמהלך אחד מדיוני וועדת החקירה בעניין אירועי אוקטובר 2000, אירועים במהלכם נהרג בנו של המבקש, תקף המבקש את רפ"ק גיא רייף (להלן: המתלונן), שהעיד באותה עת, וגרם לו לחבלות בפניו. בעת גזירת דינו, התחשב בית-משפט השלום בנסיבות ביצוע העבירה, בכך שהמבקש איבד את היקר לו מכל, לא תכנן את מעשיו מראש, והתנצל לאחר מכן, והטיל על המבקש עונש של חודשיים מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות, וששה חודשי מאסר על-תנאי.

המדינה ערערה לבית-המשפט המחוזי בירושלים על קולת העונש. בערעורה הדגישה את הצורך להגן על מי שנקרא להעיד בבית-המשפט, האמור לחוש מוגן ולמסור את עדותו ללא כל חשש, ואת העובדה כי העבירה בוצעה כלפי איש משטרה בעיצומו של הליך משפטי.

בית-המשפט המחוזי קיבל את הערעור, בקובעו :

העבירה שעבר [המבקש], בהתחשב בנסיבות ביצועה, מחייבת ככלל, מאסר בפועל בין כתלי הכלא. לא ניתן יהיה לקיים מערכת משפטית ולהגשים את שלטון החוק אם ארועי אלימות יתרחשו באולם המשפטים... השמירה על ההליך המשפטי, לבל ישובש על-ידי מעשי אלימות מכל סוג שהוא, היא כורח המציאות ומחייבת ענישה מחמירה כלפי מי שנוהג בדרך בה נהג [המבקש]. לא ניתן יהיה לקיים סדרי משפט תקינים ולהגשים את מטרת ההליכים המשפטיים, אם בית-המשפט יהפוך לזירה לביצוע מעשי אלימות כלפי המעורבים בהליך.

בית-המשפט המחוזי ציין עוד כי למבקש עבר הכולל הרשעות בגין תקיפת שוטר, העלבת עובד ציבור, בריחה ממעצר ואי קיום צו שיפוטי, המבטא עמדה של זלזול כלפי שלטון החוק. ואולם, בהתחשב בטענת המבקש, כי פעל מתוך פרץ של רגשות, ללא תכנון מוקדם, כאשר נוכח לפתע כי המתלונן הניצב בסמוך לו מעורב במות בנו, החליט לבסוף בית-המשפט המחוזי להעמיד את עונשו של המבקש על ששה חודשי מאסר, שירוצו בעבודות שירות.

מכאן הבקשה שבפניי למתן רשות ערעור, בגדרה טען המבקש כי לא ניתנה לו כלל הזדמנות לערער, ובכך נפגמה אחת מהזכויות הדיוניות החשובות ביותר של הנאשם בהליך הפלילי; וכי בית-המשפט המחוזי שגה כשהתערב בעונש שגזר בית-משפט השלום על המבקש, זאת בניגוד להלכה לפיה ערכאת הערעור איננה נוהגת לעשות כן, אלא אם מדובר בטעות מהותית או סטיה בעלת משקל מן העונש הראוי. המבקש חזר על טענתו, כי פעל מתוך פרץ רגשות וללא תכנון, והוסיף, כי העמדתו לדין, עוד בטרם חלפו חמישה חודשים ממות בנו, הכבידה מאוד עליו ועל בני-משפחתו. כן הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע העונש עד להכרעה בבקשה למתן רשות ערעור.

לאחר שבחנתי את טענות המבקש, הגעתי לכלל דעה כי אין מקום לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. ככלל, טענות כנגד חומרת העונש או קולתו אינן מקימות כשלעצמן עילה לדיון בגלגול שלישי. לא מצאתי כי הבקשה שבפניי מעלה טענה משפטית בעלת חשיבות כללית, החורגת מעניינו הספציפי של המבקש והמצדיקה סטייה מכלל זה. אציין עוד כי על-אף שהמבקש עצמו לא ערער לבית-המשפט המחוזי, הרי שעניינו נבחן על-ידי שתי ערכאות, ואין בכך כדי להצדיק דיון נוסף בעניינו.

אף לגוף העניין אינני רואה מקום להתערב בפסק-דינו של בית-המשפט המחוזי. העבירה שעבר המבקש הינה חמורה ביותר, ובית-המשפט המחוזי עמד בפסק-דינו המפורט על חומרה זו ועל התוצאה הקשה העלולה לנבוע ממנה. בהעמידו את עונשו של המבקש על ששה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, איזן בית-המשפט כראוי בין חומרת המעשה לבין נסיבות המקרה המיוחדות.

אשר-על-כן, הבקשה למתן רשות ערעור נדחית. משכך, מתייחר הצורך לדון בבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, כ"ו בשבט תשס"ג (29.1.03).

ש ו פ ט ת